

El record de las ruïnes de Hiroshima pesa sobre cada propietari d'un modest refugi antinuclear

Alerta amb els flashes, però

Rosa SOLER

Si us en sobren uns quants, de milions, com ara 3 o 4, invertiu en refugis antiatòmics: col·laboreu en el desenrotllament rampant d'un indústria de nova planta. Al país, si més no, perquè el Vaticà, que sap millor que ningú que els camins de la Providència són inextricables, i, per tant, cal facilitar-li el trànsit, en té un on caben tots els veïns del petit i poderós estat. Els de Suïssa, segons que sembla, són d'una immillorable qualitat. Tanta que, al País Valencià, l'empresa constructora d'aquests caus tecnificats té patent helvètica.

A bell ull, certes fonts de caire especulatiu parlen que, a les rodalies de València, i més concretament a la zona residencial de Santa Bàrbara, deuen haver-n'hi al voltant de

set-cents. La incertesa de les dades és conseqüència lògica de la clandestinitat a ultrança que és consubstancial en aquest negoci: un bé escàs, en un moment d'histeria generalitzada provocat per l'apocalipsi nuclear, seria molt sol·licitat, i no necessàriament de bones maneres. La discreció s'imposa, doncs, i el propietari s'ha d'estar de fer ostentació del seu secret, encara que patisca. No s'ha de descartar, d'altra banda, reforçar el camuflatge rigorós amb una defensa armada operativa. Ja hi ha hagut debats sobe la licitud de disparar o no en cas d'assalt tumultuós.

Tot compte fet, però, no s'hi val fer-se'n massa, d'il·lusions. Si la Bomba peta, el món quedarà fet un Sant Llàtzer ple de facècies teratològiques, de

cadàvers ambulants radioactius. I, pitjor encara, hisseran Reagan i Txernienka fent de licàntrops desbotcats. Afegiu-hi que passar-se una bona temporada tota la família dins d'un mínim clos, vivint com a talps, i sabent el que els espera fora, menaria inexorablement al canibalisme.

Tot i això, la inversió pot ser rendible. Psicològicament, s'entén. Si esclata l'hecatombe, vosté no se n'eixirà sa i estalvi. Ara, mentrimentes, tenir un refugi sota la piscina del jardí li ajudarà a exorcitzar la por, a acostumar-se a la sinistra idea que la fi del món és possible i, fins i tot, probable. Una darrera advertència gratuïta: si no vol infartar-se, mentre arriba el gran dia, no deixi de cap de les maneres que li facen fotos amb flash. L'associació d'idees pot ser mortal de necessitat.

¿Aigua catalana per a Castelló?

Tots els diputats populars de la circumscripció de Castelló van presentar, en la darrera sessió de les Corts valencianes, una proposició no de llei sobre «aprofitament de les aigües de l'Ebre per la província de Castelló», perquè el Consell inste al govern espanyol la realització de les obres del canal Xerta-Càlig. La proposició va ser acceptada de manera unànime per tots els grups de la Cambra. L'aigua catalana va rebre el vist-i-plau de senyories tan versallesques respecte a Catalunya com Xavier Casp, Santo Matas, Manuel Campillos, etcètera.

Siga com siga, la demanda és justa i antiquíssima.

Al juny de 1869, l'Ajuntament de Vinaròs, l'alcalde del qual era Aiuals de Izco, va trametre una exposició a les Corts Constituents que començava d'aquesta sort:

«Grande es, ciudadanos Diputados de la Nación, el proyecto o más bien la idea que los pueblos que subscriben, elevan a vuestra consideración y examen. A los firmantes no guía más norte que el de hacer la felicidad de un vasto territorio quintuplicando su riqueza, sus habitantes, su industria, su comercio y sus tributos al estado, por medio de la construcción de un Canal de Riego con las aguas del caudaloso Ebro que van a parar al fondo del Mediterraneo.» A pesar d'un castellà tan refilat, 115 anys més tard, només se n'han construït 30 Km. que no s'utilitzen. Ara, potser, ho remataran.